

Sbírka zákonů

republiky Československé

Částka 31.

Vydána dne 19. prosince 1956

Cena 70 haléřů

OBSAH:

(58. a 59.) **58.** Zákon o náhradě škody za pracovní úrazy a o náhradě nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení. — **59.** Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon o důchodové dani družstev a jiných organizací.

58.**Zákon**

ze dne 30. listopadu 1956

o náhradě škody za pracovní úrazy a o náhradě nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

ČÁST I.

Náhrada škody za pracovní úrazy.

§ 1.

Byla-li zaměstnanci způsobena škoda na zdraví nebo smrt úrazem, který se přihodil v přímé souvislosti s výkonem jeho zaměstnání, nebo nemocí z povolání, odpovídají za tuto škodu ty podniky, ústavy, družstva nebo ostatní socialistické organizace anebo ty jiné podniky a osoby, v jejichž provozu (závodu) k ní došlo (dále jen „provozovatel“).

§ 2.

(1) Provozovatel se zproští odpovědnosti toliko tehdy, prokáže-li

a) při škodě způsobené úrazem, že škoda byla způsobena výhradně

1. neodvratitelnou událostí, která neměla původ v provozu, nebo
2. porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci se strany poškozeného zaměstnance, ač s ním byl řádně seznámen, nebo tím, že tento zaměstnanec zanedbal důležitou povinnost svého povolání, anebo

3. neodvratitelným jednáním osoby třetí;

b) při škodě způsobené nemocí z povolání, že s jeho strany i se strany osob, kterých užil v provozu, byly dodrženy povinnosti plynoucí z předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci.

(2) Neodvratitelnost události nebo jednání osoby třetí záleží v tom, že událost nebo jednání nemohly být zamezeny péčí podle poměrů potřebnou.

(3) Za třetí osobu se nepovažuje osoba užitá v provozu.

§ 3.

Byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese poškozený škodu poměrně, jen porušil-li předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, ač s nimi byl řádně seznámen, nebo zanedbal-li důležitou povinnost svého povolání.

§ 4.

Odpovědnost podle ustanovení této části zákona nemůže být vyloučena ani omezena.

§ 5.

Výše náhrady škody se snižuje o to, čeho se poškozenému dostane z důvodu úrazu nebo nemoci z povolání podle předpisů o preventivní a léčebné péči nebo podle předpisů o nemocenském pojištění zaměstnanců a o důchodovém zabezpečení (zaopatření).

§ 6.

V zájmu trvalého zabezpečení poškozeného lze jako náhradu budoucně ucházejícího výdělku poskytovat jen peněžitý důchod; ujednání, která tomu odporují, jsou neplatná.

§ 7.

Nárok na náhradu škody se promlčí v šesti měsících ode dne, kdy se poškozený doví, jaká je škoda a kdo za ni odpovídá, nejpozději však ve třech letech ode dne, kdy byla škoda způsobena.

§ 8.

Změní-li se podstatně poměry, které byly rozhodující pro určení důchodu, lze se domáhat, aby byl důchod snížen nebo zvýšen, anebo aby jeho další vyplácení bylo zastaveno nebo aby vyplácení zastaveného důchodu bylo obnoveno.

§ 9.

(1) Příslušný orgán odborové organizace projednává všechny případy úrazů a nemoci z povolání (§ 1), a to zejména pokud jde o příčiny a okolnosti, za kterých k úrazu nebo ne-

moci z povolání došlo. Tento orgán je též oprávněn dávat provozovateli v souladu s předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci závazné pokyny k odstranění příčin, které způsobily úraz nebo nemoc z povolání.

(2) Tyž orgán projedná také s poškozeným a s provozovatelem nárok na náhradu škody, který poškozený uplatňuje vůči provozovateli. Bez tohoto projednání nemůže poškozený uplatnit nárok žalobou u soudu. Doba, po kterou toto projednání trvalo, se nepočítá do doby promlčecí (§ 7).

(3) Podrobnosti upraví Ústřední rada odborů; přitom též stanoví, které orgány odborové organizace plní úkoly podle předcházejících odstavců.

§ 10.

Žalobu podle této části zákona může poškozený podat také u soudu, v jehož obvodu byla škoda způsobena.

§ 11.

Ustanoveními této části zákona nevylučuje se odpovědnost podle občanského zákoníka. I v takovém případě však platí ustanovení § 6 a §§ 8 až 10 a provozovatel odpovědný podle této části zákona odpovídá vždy za zavinění osoby v provozu užitě.

ČÁST II.

Náhrada nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení.

§ 12.

(1) Jestliže se strany provozovatele nebyly dodržely povinnosti plynoucí z předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a někomu tak byla způsobena škoda na zdraví nebo smrt, je provozovatel povinen nahradit státu náklady léčebné péče, jakož i dávky nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení (zaopatření) poskytnuté z toho důvodu.

(2) Jestliže škoda na zdraví nebo smrt byly způsobeny vadou stroje nebo jiného provozního zařízení, postihuje povinnost stanovená v odstavci 1 také podnik, který dodal vadný stroj nebo jiné provozní zařízení anebo je vadně opravil.

§ 13.

Nejde-li o případ uvedený v § 12 a je-li dán důvod k náhradě škody poškozenému z těžé události, z níž vznikly náklady léčebné péče, anebo byly poskytnuty dávky nemocenského pojištění nebo důchodového zabezpečení (zaopatření), je ten, kdo za škodu odpovídá, povinen nahradit státu tyto náklady a dávky v rozsahu odpovídajícím míře jeho odpovědnosti vůči poškozenému.

§ 14.

Náhrada dávek důchodového zabezpečení (zaopatření) podle §§ 12 a 13 musí být zaplácena v kapitálové hodnotě, vypočtené podle pojistně matematických zásad, žádá-li to státní úřad sociálního zabezpečení.

§ 15.

(1) Nároky na náhradu nákladů a dávek podle §§ 12 a 13 se promlčují ve třech letech; promlčecí doba počíná,

- a) jde-li o náklady léčebné péče, ode dne skončení léčení,
- b) jde-li o dávky nemocenského pojištění, ode dne poslední výplaty těchto dávek, a
- c) jde-li o dávky důchodového zabezpečení (zaopatření), ode dne, kdy orgán sociálního zabezpečení poskytl dávku poprvé.

(2) Při společném uplatnění nároků na náhradu nákladů a dávek podle §§ 12 a 13 z těžé události nepovažuje se žádný z uplatněných nároků za promlčený, pokud běží promlčecí doba aspoň pro jeden z nich.

(3) Ustanovení § 34 vládního nařízení č. 33/1953 Sb., o hospodářských smlouvách, se nevztahuje na nároky na náhradu nákladů a dávek podle §§ 12 a 13.

§ 16.

Spory o náhradu nákladů a dávek podle §§ 12 a 13 rozhodují soudy.

§ 17.

(1) Ministerstvo zdravotnictví, státní úřad sociálního zabezpečení a Ústřední rada odborů mohou v dohodě s ministerstvem financí společnou vyhláškou v úředním listě stanovit, které orgány uplatňují nároky na náhradu nákladů a dávek podle §§ 12 a 13.

(2) Uplatňuje-li nárok na náhradu dávek nemocenského pojištění podle §§ 12 a 13 ústřední výbor příslušného odborového svazu, vystupuje před soudem vlastním jménem.

(3) Od vymáhání náhrad nákladů a dávek podle §§ 12 a 13 lze v dohodě s ministerstvem financí zčásti nebo zcela upustit, jestliže je to odůvodněno mimořádnými okolnostmi případu.

ČÁST III.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 18.

Pokud tento zákon nestanoví jinak, platí o náhradě škod, na které se vztahuje, jakož i o náhradě nákladů a dávek podle §§ 12 a 13 ustanovení občanského zákoníka.

§ 19.

Za zaměstnance se pro účely tohoto zákona považují osoby, které jsou účastny důchodového zabezpečení (pojištění) podle zákona č. 55/1956 Sb., o sociálním zabezpečení, nebo předpisů vydaných podle něho, jakož i příslušníci ozbrojených sil, kteří jsou účastni důchodového zaopatření podle zvláštních předpisů.

§ 20.

Nemocemi z povolání se rozumějí nemoci uvedené v příloze k zákonu č. 55/1956 Sb., o sociálním zabezpečení, jestliže vznikly za podmínek tam uvedených.

§ 21.

(1) Zrušují se ustanovení dosavadních předpisů, která odporují tomuto zákonu; zejména se zrušují:

- a) §§ 110 až 112 zákona č. 99/1948 Sb., o národním pojištění, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících,
- b) §§ 35 a 36 a § 37 odst. 1 a 2 opatření Ústřední rady odborů ze dne 18. prosince 1953 o organizaci a provádění nemocenského pojištění zaměstnanců, uveřejněného vyhláškou předsedy vlády č. 100/1953 Sb., ve znění vyhlášky č. 65/1955 Sb.

(2) Dále se zrušuje § 8 odst. 2 zákona č. 63/1951 Sb., o odpovědnosti za škody způsobené dopravními prostředky

(3) Ministr národní obrany může učinit vhodná opatření k odstranění tvrdostí, k nimž došlo za platnosti § 8 odst. 2 zákona č. 63/1951 Sb.

§ 22.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1957; provedou jej všichni členové vlády.

Zápotocký v. r.
Fierlinger v. r.
Šíroky v. r.

Dolanský v. r.	Tesla v. r.
Kopecký v. r.	Uher v. r.
Ing. Jankovcová v. r.	Beran v. r.
Poláček v. r.	Jonáš v. r.
Barák v. r.	Reitmajer v. r.
Ing. Šimůnek v. r.	Dr. Škoda v. r.
Dr. Kyselý v. r.	Bukař v. r.
Plojhar v. r.	Dvořák v. r.
Dr. Šlechta v. r.	Dr. Kahuda v. r.
Bakuřa v. r.	generál plukovník Lomský v. r.
David v. r.	Dr. Neuman v. r.
Đuriš v. r.	Ouzký v. r.
Krajčír v. r.	Pospíšil v. r.
Krosnář v. r.	Ing. Púčik v. r.
Machačová v. r.	Dr. Vlasák v. r.
Dr. Nejedlý v. r.	Zatloukal v. r.

59.

Zákon

ze dne 30. listopadu 1956

kterým se mění a doplňuje zákon o důchodové dani družstev a jiných organizací.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. 1.

Zákon č. 75/1952 Sb., o důchodové dani družstev a jiných organizací, se mění a doplňuje takto:

1. § 1 odst. 1 písm. a) zní:

„družstva a jejich organizace s výjimkou jednotlivých zemědělských družstev;“

2. § 2 zní:

„§ 2.

Z čeho se platí daň.

Družstva, jejich organizace a osoby uvedené v § 1 odst. 1 písm. c) platí daň ze zisku z veškeré své činnosti a z hospodaření veškerým svým majetkem, podniky dobrovolných a jiných organizací platí daň ze zisku z hospodářské činnosti.“

3. § 5 zní:

„§ 5.

Sazba daně.

(1) Daň činí:

1. u výrobních družstev:

při rentabilitě

do 3 %	25 % z daní podrobeného zisku,
nad 3 % do 5 %	25 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 3 % úplných vlastních nákladů, a 50 % ze zbytku zisku,
nad 5 % do 8 %	35 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 5 % úplných vlastních nákladů, a 55 % ze zbytku zisku,
nad 8 % do 12 %	42,5 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 8 % úplných vlastních nákladů, a 65 % ze zbytku zisku,
nad 12 % do 15 %	50 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 12 % úplných vlastních nákladů, a 75 % ze zbytku zisku,
nad 15 % do 20 %	55 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 15 % úplných vlastních nákladů, a 80 % ze zbytku zisku,
nad 20 % do 25 %	61,2 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 20 % úplných vlastních nákladů, a 85 % ze zbytku zisku,
nad 25 %	66 % z části daní podrobeného zisku, která se rovná 25 % úplných vlastních nákladů, a 90 % ze zbytku zisku;

2. u spotřebních družstev a jejich organizací, u svazů výrobních družstev a u Ústřední rady družstev 25 %
daní podrobeného zisku;3. u ostatních družstev, jakož i u podniků svazů výrobních družstev a u podniků Ústřední rady družstev:
při daní podrobeném zisku do 50.000 Kčs 40 %,
při daní podrobeném zisku nad 50.000 Kčs do 80.000 Kčs 50 % a
při daní podrobeném zisku nad 80.000 Kčs 60 %
daní podrobeného zisku;4. u podniků dobrovolných a jiných organizací:
z prvních 80.000 Kčs daní podrobeného zisku 10 % a
ze zbytku daní podrobeného zisku 20 %;5. u ostatních poplatníků:
z prvních 80.000 Kčs základu daně 75 % a
ze zbytku základu daně 90 %.

(2) Družstvům invalidů se daň podle odstavce 1 č. 1 sníží o částku, která činí 5 % dani podrobeného zisku.

(3) Rentabilitou se pro účely tohoto zákona rozumí poměr dani podrobeného zisku k úplným vlastním nákladům.“

4. Do § 11 se vkládá jako odstavec 2 nové ustanovení tohoto znění:

„Ministr financí může upravit sazbu daně odchýlně od § 5, vyžaduje-li to úspěšné plnění státního plánu rozvoje národního hospodářství nebo jiné důležité zájmy.“

Dosavadní odstavec 2 § 11 se přečíslová na odstavec 3.

Čl. 2.

Ustanovení tohoto zákona se použije po prvé pro zdanění zisků za rok 1956.

Čl. 3.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1957; provede jej ministr financí.

Zápotocký v. r.

Fierlinger v. r.

Šíroky v. r.

Đuriš v. r.